

Z děje žalobního vysvítá, že se žaluje v první řadě na uznání účtu ze správy jmění a pak na zaplacení pohledanosti z účtu toho vyplývající. Z povahy správy jmění pak plyne, že na jedné straně jsou vydání a na druhé straně příjmy a že výsledek jeví se jako pohledanost buď k tíži správce jmění nebo k jeho dobru. Tyto příjmy a vydání nelze posuzovati jako pohledávky a vzájemné pohledávky, stranám navzájem příslušející, a nelze za to míti, že pro uplatňování nároku na přebytek, jenž ze srovnání jejich vychází, jest rozhodnou úhrnná výše příjmů ve smyslu Šu 55 j. n. a že jest tedy v tomto případě příslušným sborový soud. Žalobce v žalobě uvádí jen, co při správě vydal a co přijal a žádá, by žalovaný tento účet ze správy uznal a pohledanost ve prospěch žalobce zaplatil. Ocenil-li při tomto žalobním ději žalobce předmět sporu na 5000 K a činí-li pohledanost 4059 Kč 75 h, jest pro rozhodnutí tohoto sporu ve smyslu Šu 56 a 49 nov. znění j. n. okresní soud příslušným.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalobkyně slučuje předurčující žalobu na uznání účtu se žalobou o plnění. Stěžovatel má za to, že dlužno tyto dvě části žalobní prosby přesně rozlišovati a rozhodnouti spor o příslušnost podle toho, že pohledávka žalobkyně, jež plyne ze souhrnu vydání, činí 5088 Kč 75 h, že tedy převyšuje hranici Šu 49 odstavce první j. n.; k vzájemným pohledávkám žalovaného, to jest příjmům žalobkyně ze správy, nelze prý dle Šu 56 odstavce třetí j. n. vzíti zřetele. Náhled dovolatelky není však správným. Předmět žaloby ve smyslu Šu 54 j. n. jest v tomto případě jen jeden a týž, neboť tvoří jej tvrzený majetkový nárok žalobkyně z jediného právního poměru, totiž ze správy společného majetku. Obě části žalobní prosby jsou v úzké spojitosti, jedna podmiňuje druhou, nelze je proto posuzovati odděleně. V podstatě jde jen o peníze, a jest tudíž žalovaných 4059 Kč 79 h pro příslušnost jedině rozhodno, nehledíc k tomu, že ani vlastní ocenění žalobkyně (5000 Kč) nejde nad hranici, stanovenou pro příslušnost soudu okresního. K ustanovení odstavce třetího Šu 56 j. n. (třetí věty Šu 55 j. n.) nelze v tomto případě přihlížeti, neboť příjmy a vydání dotýkají se jako aktiva neb pasiva stejně obou stran jako oprávněných, pokud se týče zavázaných. Nejde o pohledávky a vzájemné pohledávky té neb oné strany, nýbrž o jediný celkový účet příjmu a vydání.

Čís. 2683.

Jde-li o relativní nucené zastupování advokátem (§ 29, odstavec první, druhá věta) a dostaví-li se za stranu jiný plnomocník než advokát, nelze vydati rozsudek pro zmeškání, nýbrž dlužno postupovati dle Šu 185 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 30. května 1923, R II 221 23.)

Ve sporu o 3258 Kč, projednávaném u okresního soudu v místě, kde sídlí několik advokátů, dostavil se za žalovanou zmocněnec ne-

advokát. K návrhu žalobce vynesl procesní soud první stolice rozsudek pro zmeškání. Odvolací soud zrušil tento rozsudek a uložil prvnímu soudu, by vyčkaje pravomoci, znovu ve věci jednal a ji rozhodl. Důvody: Zákon neustanovuje určitých následku pro zmeškání v případě, když strana se da zastupovati ve sporu, jehož předmět převyšuje 2000 Kč, zmocněncem, který není advokátem (§ 27 c. ř. s.). Otázka, jak soudu jest v takovém případě postupovati, musí se proto řešiti podle zásad, ze kterých zákonodárce vychází v obdobných případech. Tu nelze seznati, že zákon snaží se sice zabrániti jednání stran, směřujícímu ku protažování sporného řízení (§ 179, 181, 275, 278, 512, 523 c. ř. s.), že však jinak poskytuje straně, která v takovém úmyslu nejedná, možnost, uvarovati se následku, které jí vznikly nedopatřením, jež lze bez dalšího prutahu opravit (§ 6, 37, 38, 84, 85, 185, 477 čís. 5 c. r. s.). Vzhledem k tomuto právnímu stanovisku nelze uznati za správné vynesení rozsudku pro zmeškání proti straně, která poslala k jednání zmocněnce, řádnou plnou mocí vykázaného, byť nebyl advokátem. Soud první stolice měl straně žalované, upozorniv ji na případné právní následky, udělení krátké lhůty umožniti, aby tuto vaši zastupování odstranila, což se bez obtíže mohlo státi v nejkratší době, poněvadž žalované družstvo má své sídlo v místě okresního soudu. Straně žalované byla proto nezákonným postupem odňata možnost na soude pojednavati (§ 477 čís. 4 c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Napadené rozhodnutí je správně odůvodněno. Soudní praxe sdílí stanovisko o lvolacího soudu. To vyslovil bývalý c. k. nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 19. května 1903, čís. 17402 úř. sb. čís. 698 a ze dne 3. dubna 1918 R I 76 18, Gerichtshalle str. 272, Časopis pro právní a státní vědu, str. 147. V případě relativního nuceného zastupování advokátem (§ 29 c. ř. s.) nemá býti vydán rozsudek pro zmeškání, dostaví-li se za stranu jiný plnomocník než advokát, nýbrž má býti postupováno dle §u 185 c. ř. s. Pro přísnější názor, že v takovém případě nastávají následky zmeškání (Pollak: System des öster. Zivilprozess-rechtes str. 168, Neumann, Komentář k c. r. s., 3. vyd., str. 531) není ani zákonitých ani praktických důvodů.

Čís. 2684.

Společnost dle občanského zákoníka nemá jako taková způsobilosti ku sporu, jež přísluší pouze sdruživším se jednotlivcům.

Rízení o žalobě, zadané jménem takovéto společnosti, jest zmatečným, třebaže společnost byla zastupována soudně zřízeným opatrovníkem.

(Rozh. ze dne 30. května 1923, Rv II 610 22.)

Zalobce Dra Bedricha T-a, soudně ustanoveného opatrovníka tak zvaně Genossenschaft der Pferdebesitzer des Gablonz-Tannwalder Bezirkes, proti Antonínu V-ovi, procesní soud první stolice